

NEGYEDIK FEJEZET

CSÓNAKHÁZ ÉS CSUKLÓSZORÍTÓ

Nagyon szép emlékek fűznek a csepeli csónakházhoz, hiszen rengeteg időt töltöttünk el itt, szinte az egész napunkat, most közülük az egyiket mesélem tovább Dittmernek.

Volt ott egy Vas Pista bácsi nevű gondnok, jólelkű ember, de azért oda tudott vágni, ha felhúzták. Mindig ott volt, néha ott is aludt, és az italt sem vetette meg. Különös kapcsolata volt Kolóval, azon kívül is, hogy jókat beszélgettek. Pista bá volt Koló csuklószorítójának gyártója.

Ki ne tudná, hogy Kolónak híresen nagy csuklószorító volt a karján, amely alá frottírtörülköző volt tekerve, erre jött a bőrszorító nagy csavarokkal. Mivel sokszor volt ínhüvelygyulladás, az évek alatt kísérletezte ki ezt az extra méretűt. Akár egy rituálé, ez is olyan volt nála, mint sok minden más. A feltekerése, a rögzítése, szerintem néha túlzásba vitte, de ez az én szubjektív véleményem.

Na, mindegy, Pista bá gyártotta.

Minden tréning úgy kezdődött, hogy Koló állt a parton, és tekerte a frottírtörülközőt a kezére. Neki erre csak egy Color-text márkájú volt alkalmas, az is sötétkék színben. Ezt mindig három részre vágta, és csak egy csíkot kötött fel. Aztán, ha elhasználódott, jött a másik harmada. Erre került fel a Pista bá által készített speciális bőrszorító.

Az edzések alatt – mivel ez elmozdult és kilazult – mindig

Kolóra kellett várni, mert minden résztávnál vagy fordulónál újra kötötte. Ez általában úgy zajlott, hogy kiment a partra, vagy beszállt Robihoz a motorcsónakba, és kötözött.

Mi meg vártunk.

Ha fújt, ha esett, ha sütött a nap Koló csak kötözött, a csapat meg várt. Félre ne értsék, ezt nem rosszízűen jegyzem meg, hiszen a gárda többi tagjának az is megtiszteltetés volt, hogy együtt edzhetett vele, ez csak egy édes történet.

Az élet úgy hozta, hogy Pista bá elment, halála nagy veszteség volt emberileg mindenki számára, és hát nem volt, aki tovább készítse a csuklószorítókat. De Koló az évek alatt beletanult eme mesterségbe, ő ugyanis minden irányában nyitott volt, így az is természetes volt számára, hogy még Pitsa bától érdeklődött a bőrdíszműves szakma iránt. Persze nem sajátította el minden csínját-bínját, de elkezdett belelátani.

Így aztán, amikor a csuklószorító szempontjából magára maradt, vett bőrt és szerszámokat. És nemcsak egy szerszámot. Mindegyik eszköznek volt tartalékja, és a tartaléknak volt is tartalékja. Szeretett biztosra menni, semmit sem bízott a véletlenre. Így a csónakház egy kis szeglete bőrdíszműves műhelyé alakult át.

A csónakházi élethez természetesen még sok minden hozzátartozott... Volt ott egy pihenő szobánk, hogy két edzés között tudjunk aludni vagy kikapcsolódni. Az ajtajára fel volt ragasztva egy body buildinges, akit két nagyon szexis hölgy ölelt át, a fickó feje viszont ki volt cserélve Koló arcára. Ez mindig jókedvre derített, amikor mentem pihenni.

A szobában állandóan rumli volt, mindenki mindig máson kereste a cuccait, nagy viták folytak a kenucipőkön, melyik, kié. Természetesen mindenben hierarchia volt, melynek a csúcán Koló állt. Sokszor pánikba tudott esni, ha valamit nem talált, de ez mindennel így volt, ami a kenuzáshoz fűződött.

Sokat pihentünk és poénkodtunk ebben a kis helyiségben, melyben három ágy volt, de a fő hely – és ez mindenki számára természetes volt – Kolót illette.

A kajálás is egy érdekes dolog volt. Rendelt ételt ettünk, viszonylag korán, 11 óra körül, már az első tréning után. Ilyenkor kimentünk a kertbe, a Duna partra levittünk székeket, asztalt – többek között Koló, Csabai Edvin, Csay Renáta és én. Koló a végtelenségig tudott gyümölcslevest enni, szinte minden nap, meg a rizst csirkével. Állandóan ezt volt a menü, egyébként még egy nagy kedvence volt, a rántott padlizsánt imádta.

Az élete nagy részét ott töltötte, szinte évtizedeket, nap, mint nap minden edzésen lent volt, nála nem volt hiányzásra adó ok.

Ebéd után jött természetesen a jól megérdemelt pihenés, az alvás. Az utolsó falatnál már éreztük, hogy elnehezülünk, mint a csecsemők, és alig tudtuk felvonszolni magunkat a szobába. Ezt tökélyre fejlesztettük, így jobban ment a délutáni edzés.

Kolónak volt egy szokása, ezt minden edzés után megcsinálta: 150 húzódszkodás. Ez elmaradhatatlan volt, soha nem hagyta ki, akármilyen fáradt is volt. Csodáltam is érte, nem is értettem, hogy tudja úgy beosztani az idejét, hogy amikor rohannia kellett, még akkor is teljesítette.

Emlékszem, egyszer a páros párnánkat faragtuk ki, ezt az ügyesebbek flexszel szokták kivájni. Csepelen még működött a műhely, itt még hajókat is gyártottak. Az egyik délelőtt elhatároztuk, hogy mi is nekilátunk. Koló előre jelezte, hogy most ő is flexelni fog.

– Ne tedd – kérleltem – Életedben nem volt még ilyen gép a kezében, veszélyes lehet. Ne csináld, mert kikapja a kezedből a szivacsot! Ez nem erő, hanem technika kérdése.

Én mindkettővel rendelkezem válaszolt vissza poénosan.

Majd rám se hederített, megfogta a gépet, nagy terpeszbe állt,

és nekilátott. Abban a pillanatban, ahogy belevágott, a flex elkapta a szivacsot, és megpördült, majdnem kikapta a kezéből a fűrészt, pont úgy, ahogy jósoltam. A forgó korong a combjától egy milliméterre állt meg. Abban a pillanatban lerakta, rám nézett és csak annyit mondott:

– Oké.

Utána én készítettem el mindkettőnkét.

A hajónkat, ha javítani vagy beállítani kellett, azt a műhelyre bíztuk. Őszintén szólva én nem foglalkoztam ezzel, mert lusta voltam, viszont Koló mindig noszogatózott, hogy menjünk, csináltassuk meg. Ezt is nagyon komolyan vette, vittük a párost és az egyeseket, így mindig rendben voltak a kenujaink. Ő azt vallotta, jobb ezeken minél hamarabb túllenni, én pedig amolyan Pató Pál urasan „az ej, ráérünk arra még” – szemléletet követtem. Nagyon gondosan vigyázott a hajókra, minden egyes tréning után a saját kezével törölte el. Ahova tudta, ő szállította. Természetesen itthon nem szerette rábízni senkire, fölrakta mindig a saját kocsijára, de előtte gondosan becsomagoltuk. A lapátokkal se bánt rosszabbul, három volt neki, azt is mindig vittük, éleztük, csiszoltuk, hogy jól húzzon.

– Tudod – fordulok Dittmer felé –, hogy mi milyen kényesek vagyunk a lapátok élére. Gondolom, téged is baromira idegesít, ha bármiféle kis törés vagy életlenség, egyenlőtlenység van rajta, mert akkor csobban a lapát, engem ez különösen szokott zavarni.

A mi hajómodellünk 2003-as készítésű volt, ezzel mentünk Pekingben is Tamással. Kolóval nekünk ez vált be, pedig azóta kijött már három új forma is, de mi maradtunk ennél, mert erről éreztük, hogy jó. Állandóan jöttek a különféle ötletekkel, hogy próbáljuk ki ezt, vagy teszteljük le azt, de mi ragaszkodtunk ehhez a típushoz. 2005-ben lent voltunk Szol-

nokon Kati néninél, és már ígérettek nekünk új hajót, de nekünk speciális beállítások kellettek. Koló nagy terpeszben evezett, nekem meg keresztben volt a hátsó lábam, ezt pedig csak úgy lehetett megoldani, hogy az én lábtámaszom a hajó oldalára volt felragasztva. Ennek mindenki a csodájára is járt, hogy milyen furcsa, de nekünk csak így volt megfelelő.

Szóval Szolnokon volt egy új hajó, de az nem így volt ki-preparálva, ezért nem is tudtuk kipróbálni rendesen, de úgy döntöttünk, mindenképpen kellene ez a kenu, mert a világbajnokságon már szerettünk volna ebben evezni. Meg is rendeltük, de nem hozták, hiába vártuk. Majd egyszer csak telefonáltak, hogy elkészült, és el lehet hozni a gyárból. Na, de a gyár Lengyelországban volt.

Nem akadt senki, aki elhozza, de Koló apukája, Gyuri bácsi – aki egyébként is kamionsofőr volt – beült a kocsiba, és elment érte. Amikor megjött a kenu, teszteltük, de valahogy olyan furcsa volt. Csalódtunk, mert nem ilyenre emlékeztünk. Be is indult az összeesküvés-elméletek gyártása, mondván, direkt nem készítették el jól, talán azért, hogy rosszabbul szerepeljünk. Végül azokat a lengyeleket is megvertük, akiknek honfitársai a hajót gyártották, így másodikkak lettünk a vb-n.

Ja, még a lapátokról jut eszembe egy jópofa sztori. 2003-ban Duisburgban voltunk, Koló itt bebizonyította az elme teremtő erejét. Hazafelé jöttünk, és – ahogy mindig – a lapátokat dobozba csomagolva feladtuk, külön az övét és az enyémet. De Koló nem nyugodott, s az egész repülőúton csak azt hajtogatta:

– Szerintem valami történik a lapátokkal. Mi lesz, ha bajuk esik?

– Miért lenne, soha nem volt még erre példa – válaszoltam neki, de ő csak nem hagyta abba.

– De érzem, hogy most valami nincs rendben – erőltette a negatívát tovább.

Leszálltunk, és valamiért várakoznunk kellett. Az álló gépen, az ablak mellett ülve láttuk, hogy jönnek a csomagpakoló targoncák. Koló már kezdett megnyugodni, közben figyeltük, hát ha előkerülnek a lapátjaink. Bármily hihetetlen, jöttek is. Elindult a lepakolás és a szállítókocsira való rakodás. Megismertük, amikor Koló lapátjai kerültek sorra. És nem hiszik el, a pakoló emberek kezéből kiesett, mert rosszul fogták meg, kipotyogtak, a targonca meg ráhajtott, keresztben törött mind a kettő.

Én alig tudtam visszatartani a röhögésemet, majd egyszer csak előtört belőlem.

Koló feje rákvörös lett:

– Ne röhögj, csíra!

– De muszáj, neked is azt kéne!

– Majd akkor nevesz, ha elveszem a lapátodat az enyéim helyett.

– Vedd – mondtam, és nevettem tovább.

Miután egy kicsit lenyugodtam, odafordultam hozzá:

– Látod, Koló, bevonzod, a gondolatnak teremtő ereje van – mondtam neki.

– Ja, persze, a targoncának van ereje – válaszolta flegmán – meg a bicepszemnek.

De láttam és éreztem, hogy valahol ő is hisz ezekben a dolgokban, csak titkolja.

Racionális volt, ugyanakkor tele volt babonákkal, ez is jellemezte picit kettős személyiségét.

A lapátok vége nagyon éles volt, Kolónak pedig akadt egy jó szórakozása, egy hülye játéka, ez pedig a következő volt:

– Odament hozzád, megállt veled szemben, a lapátot feléd tartotta, tollal előre, és megdobta, majd az utolsó pillanatban elkapta a végét. Mindig az arcod előtt pár millire állt meg az élezett része, engem a sírba tudott vinni ezzel. Már meg is fenyegettem, ha még egyszer ilyet játszik, széttöröm a lapátját.

Egyszer egyik csapattársunkkal is ezt csinálta. Zoli a kerítés előtt állt, Koló szokásához híven megint hajított, de Zoli megijedt, és elkapta fejét. Szerencséjére, mert Koló most az egyszer elszámolta magát, és a lapát belevágódott a vaskerítésbe. Össze is tört, úgy ahogy kell, tuti, kiverte volna Zoli fogait, ha nincsenek jó reflexei. Mondtam is neki akkor: látod, ez a büntetésed, hogy teljesen tönkrement.

Ennek ellenére a lapátozást soha nem hagyta abba. A legjobban talán azt élvezte, amikor Pista bá kutyájával tette ugyan-
ezt. Az öreg Boxi már olyan vaksi volt, hogy fel sem tűnt neki, mi történik, így nyugodtan játszhatott vele. Még fel sem vakkantott egy-egy ilyen eset után, de soha nem is került veszélybe semmije. Ezt a játékát egyébként nehezen tudtam összeegyeztetni visszafogott személyiségével.

Most, a történetek után már nem fűznek olyan szép emlékek a csepeli csónakházhoz, megváltozott minden az óta.

Elhallgatok és mélézgatok megint tovább.

– Érdekes dolgokat meséltél – mondja Dittmer.

– Igen, voltak jó és rossz dolgok – válaszolom.

– Mire emlékszel még? – kérdezi a kíváncsiságtól felcsigázva.

– Az úttörő zuhanyra – vágom rá röhögve.

– Micsoda? – kérdez vissza.

– Az úttörő zuhany – mondom, mintha értenie kellene.

Amikor vége volt az edzéseknek, természetesen mentünk zuhanyozni, méghozzá hierarchia szerint. Először az öregek, utána a fiatalok. Melegvíz mindig volt, csak nem volt annyi zuhanyfülke, ahányan voltunk. Egy jó kiadós, esős, őszi edzés után nagyon fázik az ember, és miközben várja, hogy az idősebbek befejezzék a fürdőt, ronggyá fagy. Erre találták ki az úttörő zuhanyt, amelynek a lényege az, hogy valamelyik idősebb kenus beállt a zuhanyrózsa alá, és a mellére, a vállára

irányította a vizet, az pedig irányt váltott, és kispriccelt a zuhanyfülke mellé. Mi pedig, hogy ne fagyjunk meg, ez alá próbáltunk beállni, kisebb-nagyobb sikerrel. Koló zuhanyzás közben mindig hangoztatta a „Ne dőzsölj” – szlogenjét, amely azt jelentette: spórolj a vízzel, hogy mindenkinek jusson. Hála istennek, az öregeknek nagyon nagy mellizmai voltak, így sok sikeres úttörő zuhanyban volt részem, nekem és a többieknek is.